

[Hans Jørgen Holm]

tror også, det i denne forbindelse skal understreges, at bistanden skal ydes af hensyn til modtagerlandene.

Jeg skal med disse bemærkninger give tilslutning til udenrigsministerens redegørelse.

Riishøj (SF):

For nogle måneder siden blev der talt om brud eller konfrontation mellem socialdemokratiet og den borgerlige regering i udenrigspolitikken. Senere er det blevet til bløde landinger og forbrødring, og det tyder nu på, at vi i dag skal være vidne til en forbrødring mellem socialdemokratiet og den borgerlige regering endnu en gang. Det beklager vi meget stærkt. U-landenes reelle situation tilsiger kraftige forandringer i u-landspolitikken, og skal man dømme efter forhåndsdebatten og de to beslutningsforslag fra VS og de radikale, som vi også skal drøfte i dag, er der faktisk flertal her i tinget for en u-landspolitik, der på ikke uvæsentlige områder adskiller sig fra regeringens. Derfor er den socialdemokratiske forbrødringslinje særlig forkert.

Ved vurderingen af regeringens redegørelse er det naturligt at tage udgangspunkt i u-landspolitikken overordnede målsætninger. Det er SFs opfattelse, at u-landspolitikken bør anskues langt bredere, end tilfældet er i regeringens redegørelse. Bistanden er en integreret bestanddel af de samlede økonomiske og politiske forbindelser mellem udviklingslandene og de rige lande. U-landspolitik drejer sig også om handelspolitik, valutapolitik, støtte til befrielsesbevægelser, den økonomiske politik i i-landene selv, strukturelle uligheder i u-landene, og den drejer sig om sammenhængen mellem militæruddgifter, nemlig oprustning, og udviklingsbistand. Intet i regeringens redegørelse er præget af et sådant helhedsperspektiv. Det overordnede formål for dansk u-landspolitik burde være at give et bidrag til solidaritet med de tre fjerdedele af menneskeheden, som ønsker at befri sig fra de økonomiske, sociale og politiske åg, som den imperialistiske verdensorden lægger på dem.

Regeringens reelle mål er at fastholde den internationale økonomiske, politiske og militære verdensorden, som vi kender den i dag. Det skinner særdeles tydeligt igennem i hele redegørelsen.

Helt konkret burde dansk u-landspolitik koncentrere sig om de fattigste udviklingslande – den landegruppe, der er verdensøkonomiens egentlige taber. I særlig grad burde hjælpen tage effektivt fat om udviklingslandenes gældsproblem, ikke gennem en udvidelse af IMF-systemet, men gennem brud med det rådende ulige handelsforhold mellem rige og fattige lande. Den burde koncentrere sig om at standse den farlige økologiske udvikling i store dele af den tredje verden, den burde styrke UNCTAD-systemet, eksempelvis systemet med råvareaftalerne, den burde styrke FN-systemet, eksempelvis utvetydigt støtte vedtagelsen af havretstraktaten, og den burde forøge bidragene til UNDP, ikke fordi UNDP er fejlfrit, men fordi UNDP dog er et bidrag til at styrke FN-systemet og et helhedsperspektiv på udviklingsbistanden.

Intet i regeringens redegørelse peger i den retning. Der tales om i-landenes manglende vilje, men den kritik bruges til at forsvare besparelser og konservatisme i den danske u-landspolitik. I god overensstemmelse med andre vestlige, borgerlige styre – eksempelvis det engelske og det amerikanske ikke mindst – plæderes for, at problemerne skal løses gennem økonomisk vækst, uden at dette ønske sammenkædes med kravet om brud med de ulige handelsforhold og brud med rovdriften på udviklingslandenes ressourcer. Regeringen går så langt som til at hive den forslidte nedslivningsteori frem af skuffen. Økonomisk vækst uden nogen form for sammenkædning med ulighederne i udviklingslandene selv og uden en sammenhæng med vilkårene for international handel bredt set løser ingen problemer, tværtimod. Bag fraserne skjuler sig et forsvar for den bestående internationale økonomiske verdensorden, og det tager vi på det skarpeste afstand fra.

Linjen fortsætter i gennemgangen af bistandens omfang. Mottoet er, at vi ikke bør gå længere end andre lande. Der fremhæves tal for, at Danmark ligger i forreste række, hvad angår bistandens omfang, og hvis vi skal yde mere, forudsættes det i hvert fald indirekte, at så skal andre lande også gøre det. Det er den gamle, traditionelle småstatsfilosofi, som vi fra SFs side naturligvis ikke deler. Selv Østlandenes udviklingsbidrag bruges af regeringen til at forherlige vores egen indsats.